

treba, de bo kot pridna gospodinja delala, ne pa na pručici noge zibala, v šticeljnih roke grela, z opravljenimi žnablji kofiček čivkala, nad možem se pa togotila, de naj ji za terde petice kupuje, kar bi lahko sama mogla narediti, ako bi le vedla, zakaj de jo je ljubi Bog vstvaril. Pa vender pri vsem tem se take robe, kakor povsod, tudi v Krajnji marsikej stakne!

Kar zadene mirno vedenje in na tanjko in zastopno govorjenje in razlaganje, zasluži Krajnski učenik gosp. Engelman posebno hvalo; vsak, ki ga je slišal, nam bo poterdil, de če mu je kdo kos na Krajnskem in tudi dalej, bo težko kdo čez-nj. Veliko je, kar smo rekli, pa brez skerbi jo vender še enkrat poterdimo. —

V Šenčurji so otroci posebno v številstvu takó izurjeni, kakor malokje drugod.

V Kokri (pod oblakoslonama „Kočno“ in „Grin-toveam“) pozimi med desetim opravilam in keršanskim naukam fantiče in deklíne gospod fajmošter lepó učé krajnsko brati, jih do poletja z lépimi, svetimi bukvami preskerbijo, in jih potem na napovedani dan po posebni maši, ko je mladina, ktera je te starosti, spoved in sv. obhajilo opravila, tako z dušno jedjó, s presvetim zakramentam, in s svetimi bukvami preskerbljene, odpravijo noter do po vélikim Šmarnu na visoke planíne. Ali ni to serčno milo, ko dušni pastir mlade pastirje učí in odpravi iz globoke doline na snežniške planíne!

V Podbrezji so si gospod fajmošter iz lastne pridnosti zbrali že lani 42 otrok, ktere pod njih posebnim vodílam mežnar vsaki dan práv po šolski šegi učí; sami pa večkrat med tednam keršanski nauk učijo. Letas želé iz čisto domačih naprav šolo zidati. Ali niso to verli gospod, neutrudljivo pridni oskerbnik šol? Bog daj srečo gospodu S.....!

V Šmartnim zraven Krajnja je lanjsko leto neki dan peršel k učeniku kmet s kôšem na herbtu v šolo. „Oče! vun, vun iz šole! pa še s kôšem!“ mu reče perjazni učenik. Kmet pa: „Naj ne zamerijo (postavi kôš na tla) fanta sim pernesel; noga ga bolí, de se nemore nanjo opreti, in še zima je; on pa le v šolo tiší.“ — Kakó se je gospod učenik čudil, kako so se otroci smejali, ko je njih tovaršik iz kôša v klop zlezal! In to je precej časa terpelo, dokler ni fantič ozdravel. Zdej naj pa še kdo reče, de učeniki, kmetje, otroci na Krajnskem niso vneti za šole! Kolikrat se je že kjé drugéj kaj taciga zgodilo? Vóšimo šolarčku (Janezu Bogataju iz gorenje Save), de ko je v kôšu v šolo hodil, bi kedaj se v kočii vozil! —

Primskovski.

Še ena povest od Petra Klepeca.

Peter Klepec je bil iz Osilnice per Horvaški granici na Krajnskem nezakonski otrok neke revne matere. Pastirji, njegovi tovarši so mu večkrat njegovo rojstvo očitali ter ga zasramljivo pankerta imenovali. Tepli so ga in marsikako goslali. Enkrat njih nadležnosti ni mogel prestati, gré torej domú. Ravno na kresni dan je bilo, ko so imeli vóli navado se boriti. Tú sreča vóla, kterimu nadležnost svojih tovaršev toži; vól mu odgovorí: Pojdi z mano, odlomi eno šibico, ki je v enim letu zrastle, vdari ž njo mojiga nasprotnika — tistiga vóla, ki bo prišel z menoj se bojevat in ki je močnejši memo mene: s tem boš meni k zmagi pomogel, sebe pa močniga storil, de te nihče ne bo premagal. Kakor je vol Klepcu pravil, tako se je vse zgodilo.

Po svoji navadi gré Klepec spet s pastirji. Letí so ga hotli pretepati, on pa je vse premagal in otepel. Domú se perjokajo in perpovedujejo: kaj Klepec zdej ž njimi počne, kteriga so sicer oni premagali. Povsod se je

razglasilo, kakó je močan. Cesar ga je na Dunaj poklical in mu djal: Kér od tvoje moči toliko slišim, pokaži mi jo. Klepec gré na ulice in vse težke vozé z naklado vred okoli oberne, de so bili proti tistim kraji zasukani, od kodar so prišli. Cesar pravi: Vozniki bi z velikim trudam vozé spet po svoji želji obračali, ti jim jih spet obrni, kot so bili popred. Tudi to storí Klepec, in potlej reče, de naj mu 12 podkov pernesó. Ko so mu jih dali, jih vse na enkrat v roke vzame in raztegne ali razravna. Potlej mu pravi Cesar: Na meji med Krajnskem in Horvaškim je neki silno velik Turk, 90 centov težek, ki vsak dan naše ljudi na dvoboj kliče; če si ga upaš premagati, ti bom močno hvaležen; ta dvoboj ima razločiti, čigava bo dežela. Klepec obljubi, de se bo z velikim Turkam skusil, in se znosil nad njim, ki zaničuje avstrijsko carstvo. Vse je bilo pripravljeno za dvoboj. Avstrijski in tudi turški car sta vsak svojiga junaka sama perpeljala. Nar pred je bil zdaj pogovor od kosila ali od obroka. Turški junak je hotel 12 bokalov vina in 9 hlebov kruha; Klepec je bil dosti manji in si zvoli le en polič vina in pol hleba kruha. Med obrokam je Turk zaničljivo Klepeca pogledoval. Po obroku se boj začne, naskrižem sta se za rame zgrabila, in Klepec je svojiga nasprotnika tako stresel, de je vse vino od njega nazaj spljivelo. Ko je Sultan ali turški car vidil, de z njegovim bojevavcam nič ne bo, zavpijenad Klepcam in pravi: Zgrabi in treši ga ob zid; in letá zgrabi Turka ter ga ob zid razmaže. Potlej je Klepec turško vojsko do Beliga Grada gnal in debla od dreves za njo metal, ali pa tudi ž njimi pobijal.

Per Belim Gradu je meč v zemljo zasadil, in ko je Turke naprej gnal, je djal: Če se bo meč sam v zemljo pogreznil, pomeni to, de je sila in de pomoči potrebujem; če se bo pa iz zemlje sam vzdignil, je znamenje, de z lahkoto premagujem. Zdej se je meč pogrezoval, zdaj se iz zemlje pomikal, ali Klepec je na zadnje vender srečno Turke premagal. Moškovitariji te zmage veséli, so neko stegno dežele prek Donave Avstrijanam prepustili. Avstrijski Cesar je Klepcu za plačo tega zmanjanja dal karkoli je želel, namreč: prostost zverí loviti (freie Jagdbarkeit), odpušenje davkov in še več drugih rečí.

Klepec si je potlej leseno hišo napravil, in vsako steno je naredil le iz treh, eniga na družiga položenih brunov, kteri so tako debeli bili, de je bila stena dosti visoka. — Nekteri okoli Osilnice, kakor sim jih sam slišal, terdijo, de Klepcova hiša še dandanašnji stoji, in de so jo sami vidili. Poženčan.

Urno, kaj noviga?

(Perve letašnje češnje) so pernesle Ipavke 17. dan tega mesca v Ljubljano — 6 češnjic za en krajcar. Za letašnjo pozno spomlad je to gotovo zgodej.

Današnjimu listu je perdjan 9. dokladni list.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajuju	
	22. Vélíkiga travna.		17. Vélíkiga travna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	3	10	3	10
1 » » banaške...	3	15	3	9
1 » Turšice.....	2	12	2	5
1 » Soršice.....	2	38	2	40
1 » Réži.....	2	23	2	28
1 » Ječmena.....	1	30	1	40
1 » Prosa.....	1	51	1	50
1 » Ajde.....	1	35	1	33
1 » Ovsá.....	1	3	1	7